

з дива. Пан Овруцький дуже радів тому й підкручував з вдовolenням вуса, а в душі поспіював кухареві нагороду за те, що так гарно справився.

Коли, вже наївшись добре, стали пити вина, то тостам, віватам і балачці кінця не було.

Величали молоду пару разом, потому окремо. Славословили його шляхетські чесноти, його працю й труди в приборканню клятого бунтівничого хамства й т. п. Пан Овруцький аж просльозився з радощів. Відповідаючи на ті славословія, показав себе дуже скромним, та обіцяв аж тепер взятися як слід за діло й усю Україну очистити від своєвольного козацтва, коли йому Бог допоміг заложити нове гніздо в сім батьківським замку, до якого не добереться жадна сила.

— На тих мурах поломило собі хамство нераз зуби, — говорив пан Овруцький — і я рахуючи на його силу, стану тепер не випадково, як робив досі, а з усієї сили усмирятися всяке зухвальство козацьке, нищити шизматиків та заводити всюди унію...

— Амінь! — сказав патер. Пани гукнули „віват“! а музика заграла „туш“! Знов на баштах відозвалися гармати.

Між гостями сидів нестарий ще шляхтич, пан Петро Ярчевський, гербу Наленч. Він слухав нетерпеливо ці розмови, та коли дослухався слів пана Овруцького, таки не втерпів, щоб і собі не озватися. Він попросив у присутних дозволу, відкашлянуv, підкрутив вуса й сказа так:

— А мені здається, що мосці панове непристойні і грішні слова говорите. Беретесь нищити шизматиків. А хто-ж вони? Тож або хлопці хлібороби, що нас, панів, годують своєю працею, або то козаки, що обороняють і обороняли нас від татарської небезпеки. І одні й другі одному Богові моляться, однаковим хрестом знаменуються, і вони таки наші брати...

— Шизматик! зрадник! — крикнула шляхта й забрящала шаблями!

— Маєте рацію, мосціві панове, говорив голосно, але спокійно пан Ярчевський, — я зрадник рідному краю і на се дам вам докази. Ось сей рубець на моїм ліці—то від москов-